

هفتاد و نهمین

HAMSHAHRI ISSN 1735 - 6385 Vol.16, No.4493, Mon. Feb. 18, 2008

دوشنبه ۲۹ بهمن ۱۳۸۶ - ۱۰ صفر ۱۴۲۹ - سال شانزدهم - شماره ۴۴۹۳ - ۱۰۰ تومان - ۲۸ صفحه • ۱۲ صفحه راهنمای سراسری همشهری

آرتمیا و تنوع زیستی آن

یکی از عوامل مهم تهدیدکننده تنوع زیستی ورود و تکثیر گونه‌های غیر بومی است. ورود گونه‌های غیر بومی به دو دلیل تنوع زیستی را به خطر می‌اندازد. نخست اینکه ورود هر گونه غیر بومی به اکوسیستم در واقع گامی در جهت همگن‌سازی تنوع موجودات کره زمین است. این مسئله از دست رفتن تنوع و گوناگونی حیات را در اکوسیستم‌های مستقل به دنبال دارد. با افزایش ارتباطات در جهان امروز، جریان ورود گونه‌های بیگانه به سرعت افزایش یافته است. اگر همچنان دست روی دست بگذاریم، یورش این گونه‌های مهاجم باعث طرد گونه‌های بومی شده که خسارات اقتصادی و اکولوژیکی جبران‌ناپذیری بر جای خواهد گذاشت. ثانیاً زمانی که یک گونه غیر بومی می‌تواند در یک اکوسیستم جدید به حیات خود ادامه دهد می‌توان انتظار داشت که به تدریج ماهیت مهاجمی پیدا کرده و با حذف گونه‌های بومی به گونه غالب تبدیل شود. تجربه چند دهه اخیر حاکی از آن است که ریشه‌کنی گونه‌های غیر بومی در اکثر موارد غیر ممکن بوده و یا حداقل نیاز به صرف هزینه‌های گزاف مالی و زیست محیطی دارد. مبارزه با این قبیل گونه‌ها در بیشتر موارد برای گونه‌های بومی منطقه نیز زیان آور بوده و باعث نابودی آنها می‌شود. برای مثال آزولا (نوعی سرخس) در ابتدا برای تغذیه ماهی کپور علفخوار از کشورهای جنوب شرق آسیا وارد ناحیه شمالی ایران شد، ولی اکنون با رشد غیر قابل کنترل خود در سطح منابع آبی شمال ایران، اکسیژن آب را می‌گیرد و مانع از رسیدن نور خورشید به زیر آب می‌شود. گونه‌ای که روزی با اهداف اقتصادی یا بهتر است بگوییم با رویاهای اقتصادی وارد ایران شده بود، امروز به یک مشکل زیست محیطی تبدیل شده است. انتقال آرتمیا به سایر اکوسیستم‌ها توسط پرندگان به قدری اهمیت دارد که فقدان مهاجرت پرندگان به برخی مناطق مستعد مانند سواحل شمالی برزیل را عامل اصلی عدم وجود آرتمیا در این مناطق می‌دانند.

امید است با تمهیدات لازم و برخوردی منطقی مانع از آن شویم تا آرتمیا این گونه با ارزش به سرنوشت اسفناک آزولا دچار شود.